

OTVORENO PISMO

Gasi li se tračak svetlosti dece iz tunela zlostavljanja?

Poštovani svi,

Obraćam vam se pre svega kao otuđeni otac, a onda i kao socijalni radnik, predavač i doktorand čija je doktorska teza direktno povezana sa otuđenjem sa socijalnog aspekta. Kao što i sami vidite iz prethodnog, direktno sam zainteresovan za događanja koja potresaju, kako sistem zaštite dece u Republici Hrvatskoj, tako i otuđenu decu i roditelje iz regiona koji u svom rešavanju životno izuzetno teškog problema budućnost svoje dece i sebe doživljavaju kao brodolom. Mi koji se bavimo ovom problematikom dobro znamo da postoje, do sada, na hiljade naučno dokazanih činjenica i naučnih radova da otuđenje, alijenacija postoji kao socijalni problem i sve je češći u praksi tako da moram da naglasim da ova pojava i nije za uvrštavanje u spisak bolesti kao što ni drugi socijalni problemi to nisu i jednostavno ne vidim potrebu da se diskusija na tu temu nastavlja, obrazlaže.

Začudjujuće je da se ističe da: „Niz žena je nakon toga iznijelo potresna svjedočanstva.“ a ne navodi se da su ovom problematikom neuporedivo više pogođena deca i očevi obzirom da je odnos roditelja koji dobijaju samostalno roditeljsko pravo u odnosu od oko 80-20% u korist majki, a otuđenje se najčešće pojavljuje upravo kod roditelja koji samostalno vrše to pravo. Iskreno se nadam da će kolegice i kolege koji vrše nadzor utvrditi ovakav podatak jer to znači da rad kolegica iz Poliklinike nije bio „ni po babu ni po stričevima“ već po dečijim pravima. Otuđenje je emocionalno zlostavljanje deteta, dakle nasilje u porodici i kako je svugde u okruženju, te i u Hrvatskoj nulta tolerancija na nasilje tako bismo se, svi zajedno, i stručnjaci i mediji morali držati jednog jedinog prava, dečijeg.

A da ne bude zabune, siguran sa da će nadzor pokazati da otuđenje vrše i očevi koji su puno puta uputili pritužbe na rad Poliklinike nezadovoljni što, kao i otuđujuće majke, nisu sproveli delo nerazotkriveni što definitivno nije značilo da su iz Poliklinike uspeli da taj vid nasilje dalje onemoguće, upravo iz razloga neprihvatanja stručnih nalaza i mišljenja od strane pravosuđa. Ovo govori u prilog tome da odluke ne donose stručnjaci u sistemu socijalno-psihološke zaštite dece već pravnom sistemu te je ovaj atak na Polikliniku tendenciozan da se uruši nešto što je dobro, u samom vrhu po svemu u Evropi. A ne znam da li da me čudi ili ne što takvu pažnju ranije niko od medija i javnosti nije posvetio.

Šta stoji iza ovoga? Ako neko zaista pomisli da su u pitanju pojedine javne ličnosti, u zabludi je. Napadi na institucije i pojedince koji razotkrivaju skriveno nasilje nad decom ili drugima predstavlja odbranu svojih ličnih uverenja, a mogu slobodno reći i odbranu ličnih novčanika pojedinaca i organizacija koje se samo drugačije zovu u našim državama, rade pod okriljem „zaštite žena“, a protiv žena, protiv dece, protiv porodice pa i protiv očeva. I ko misli da je ovo jedini napad, vara se, ja znam za takve atake poslednjih 4 godine i orkestrirani su i nisu samo u Hrvatskoj, pretražite samo po internetu pa će vam biti jasno.

Da podsetim, (sa sajta Poliklinike) „Osnovna svrha Poliklinike za zaštitu djece i mladih Grada Zagreba je pružanje psihološke, socijalne, psihijatrijske, defektološke i pedijatrijske pomoći djeci s različitim traumatskim iskustvima, kao i njihovim roditeljima, kako bi se bolje i uspješnije nosili s posljedicama ovih iskustava. Ovo prvenstveno uključuje seksualno, fizički i emocionalno zlostavljanje te zanemarenu djecu ali i djecu rizičnu za traumatizaciju.

Uz dijagnostičku i forenzičnu obradu, stručnjaci Poliklinike pružaju individualni i grupni savjetodavni rad i podršku djeci i roditeljima. U okviru svog područja djelovanja, Poliklinika također organizira i provodi edukaciju, superviziju i stručno usavršavanje za stručnjake u ustanovama direktno uključenima u problematiku zlostavljanja.“ (<https://www.poliklinika-djeca.hr/o-poliklinici/o-nama/>)

što znači da delatnost nije samo ka otuđenju dece od roditelja sa kojim ne žive, već mnogo više. A kada se takav vid podrške uruši, posebno nekompetentnim spoljašnjim uticajima šteta će biti ogromna, nenadoknadiva.

I na kraju, kada svi koji su uverenja da su dr Gordana Buljan Flander i njen tim oštetili decu, shvate da su upravo oni razotkrivali nasilje nad decom i pružali deci adekvatnu podršku, biće kasno, vrhunski pristup će biti razoren i ostaće otvorena vrata za dalji razvoj nasilnika i nasilja čiji ćemo rezultat videti u porastu brojki. Ja ne želim da se to desi!

Dejan Pavlović, magistar socijalnog rada, doktorand na Visokoj školi zdravstva i socijalnog rada Sveta Elizabeta, Bratislava, Slovačka, predsednik Udruženja očeva, Srbija